

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 18. 4. 2019 samosoudkyní JUDr. Janou Bílkovou, Ph.D.,

takto:

Obžalovaný

XXX, narozený **XXX**, **XXX**, trvale bytem **XXX**, adresa pro doručování **XXX**,

je vinen, že

po předchozích dlouhodobých neshodách s manželkou **XXX**, narozenou **XXX**, bez jejího svolení jako majitelky bytu č. **XXX** na ulici **XXX**, v období od 14. 4. 2018 do 22. 6. 2018 si zjednal přístup do tohoto bytu tím, že si blíže nezjištěným způsobem opatřil totožný klíč od bytu, a to bez vědomí **XXX**, do bytu takto vnikl a v obývacím pokoji na spodní část konferenčního stolku a v ložnici na polici u postele umístil elektronické zařízení umožňující přeposílat zvuk na předvolené telefonní číslo aktivované prostřednictvím SMS zprávy, kdy takto svou manželku **XXX** skrytě odposlouchával, a totožné elektronické odposlouchávací zařízení umístil v přesně nezjištěné době i do jejího osobního motorového vozidla zn. **XXX**, RZ: **XXX**, kterým ji opět takto mohl sledovat, přičemž současně neustále vyhledával její osobní přítomnost tím, že sledoval, kde se pohybuje, a to v místě jejího bydliště a na dalších místech, zasílal jí obtěžující SMS zprávy, a při osobním kontaktu ji také slovně napadal, přičemž naposledy jí v srpnu 2018 v domě v ulici **XXX** vyhrožoval tím, že pokud **XXX** nepodepíše dohodu o vypořádání majetku, tak obžalovaný začne podle abecedy zabíjet její rodinu žijící na **XXX** a **XXX** nechá zavřít do vězení nebo bude deportována z České republiky i se svým synem **XXX**, kdy v důsledku tohoto jeho chování z něho měla **XXX** strach a obavy o život a zdraví své a ostatních členů její rodiny,

tedy

neoprávněně vnikl do obydlí jiného a při činu překonal překážku, jejímž účelem je zabránit vniknutí,

jinému vyhrožoval usmrcením a jinou těžkou újmou takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu,

jiného dlouhodobě pronásledoval tím, že jej sledoval, a toto jednání bylo způsobilé vzbudit v něm důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých,

čímž spáchal

přechin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tr. zákoník“),

přechin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku,

přechin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 178 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k **úhrnnému** trestu odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon uloženého trestu odnětí svobody **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **2 (dvou) let a 6 (šesti) měsíců**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest propadnutí věci, XXX**.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen zaplatit na **náhradě nemajetkové újmy** poškozené **XXX**, narozené XXX, částku **10 000 Kč**.

Odůvodnění:

1. Státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Pardubicích podala dne 6. 12. 2018 obžalobu na obžalovaného XXX pro skutek, ve kterém byl obžalobou spatřován přechin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku, přechin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku a přechin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.
2. Okresním soudem v Pardubicích bylo ve dnech 18. 2. 2019, 18. 3. 2019, 16. 4. 2019 a 18. 4. 2019 konáno hlavní líčení, a to v přítomnosti obžalovaného, až na termín s vyhlášením rozsudku, ke kterému se obžalovaný dostavil toliko v rámci odůvodnění rozsudku. Po provedení dokazování u hlavního líčení dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům:

A. Skutkový základ a vina

3. Obžalovaný XXX se v přípravném řízení i u hlavního líčení k jednání podle obžaloby (výroku o vině rozsudku) doznal pouze v rozsahu odposlouchávání poškozené manželky XXX přes elektronická zařízení, která umístil do bytu a do motorového vozidla poškozené. Popíral však, že by s odposloucháváním poškozená XXX nesouhlasila, nebo že by porušil domovní svobodu poškozené, anebo že by poškozenou XXX nebezpečně pronásledoval. Obžalovaný také důrazně odmítal, že by poškozené nebezpečně vyhrožoval.
4. Protože obžalovaný XXX u hlavního líčení dne 18. 3. 2019 odepřel vypovídat, byla přečtena podle § 207 odst. 2 tr. řádu výpověď obžalovaného (obviněného) z přípravného řízení. Před soudem pak obžalovaný v trestní věci vypovídal až dne 16. 4. 2019. Poškozenou XXX obžalovaný označoval za zcela nevěrohodnou osobu a žádal, aby byla psychiatricky zkoumána. Obžalovaný opakovaně namítal užívání drog poškozenou XXX a synem poškozené XXX, jakož

i nevěru poškozené (manželky), kdy toto bylo tvrzeným motivem obžalovaného ke sledování poškozené přes elektronická odposlouchávací zařízení. Obžalovaný nahrávky pořídil, aby poškozené a synovi poškozené XXX ukázal, jak se chovají. Obžalovaný tvrzeně nevěděl, že by do bytu na adrese XXX nemohl vstupovat, když v bytě měl hlášen trvalý pobyt a šlo o byt po matce obžalovaného, od kterého i v roce 2018 disponoval klíči. Do bytu mu zakázal jedenkrát vstoupit jen syn poškozené XXX. Poškozená XXX nikdy obžalovanému neřekla, že by do bytu nesměl chodit. Obžalovaný poškozené nevyhrožoval zabitím ani fyzickým násilím, a takto nevyhrožoval ani příbuzným poškozené XXX. V přípravném řízení uvedl, že nikdy poškozené neřekl ani sprosté slovo. Obžalovaný zcela popřel, že by poškozené XXX vyhrožoval tím, že pokud nepodepíše vypracovanou dohodu o vypořádání majetku, začne podle abecedy zabíjet rodinu poškozené na XXX. Obžalovaný zdůraznil, že poškozená XXX takto svědecky vypovídá záměrně s ohledem na civilní spory s obžalovaným o majetek, kdy obžalovaný poškozenou žaluje u občanskoprávního soudu o vrácení daru pro nevděk – rodinného domu v XXX.

5. U hlavního líčení se obžalovaný vyjadřoval k trestní věci tak, že souhrnně a podrobně popisoval manželský vztah s poškozenou XXX, aby poukazoval na nevěrohodnost osoby poškozené. Musel být opakovaně poučen soudem, aby výpověď směřoval ve vztahu k trestní věci – v rozsahu obžaloby.
6. Svědkyně – poškozená XXX vypověděla, že bydlí na adrese XXX, spolu se synem XXX. Jedná se o byt, který dostala darem od matky obžalovaného. Je státní příslušnicí XXX a manželkou obžalovaného XXX. Vyslovila souhlas s trestním stíháním obžalovaného XXX. Obsah výpovědi svědkyně XXX je rozebírán dále.
7. Na podkladě dokazování provedeného u hlavního líčení, kdy byly hodnoceny důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu, dospěl soud k závěru, že vina obžalovaného pro skutek popsany ve výrokové části rozsudku byla spolehlivě prokázána.
8. Obžalovaný byl z trestných jednání podle výroku o vině rozsudku *nade vší pochybnost* usvědčován důkazy u hlavního líčení – zejména svědeckou výpovědí poškozené XXX, se kterou korespondovalo i další dokazování. Věrohodnost výpovědi svědka se obecně hodnotí i se zřetelem k okolnostem, jež doprovázely svědkovo vnímání skutečností, o kterých vypovídá, jakož i vzhledem ke způsobu reprodukce uvedených skutečností a k chování během výslechu. Posuzuje se přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod. Hodnoceny jsou i poznatky, které byly získány na základě hodnocení jiných důkazů, tedy do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se důkazy takto vzájemně doplňují. Celkové posouzení z uvedených hledisek pak vedlo soud k jednoznačnému závěru o pravdivosti celé základní linie skutečností tvrzených svědkyní – poškozenou XXX v projednávané trestní věci.
9. Výpověď svědkyně – poškozené XXX byla podporována i svědeckou výpovědí syna poškozené XXX. Podané vysvětlení dcery obžalovaného XXX, které bylo se souhlasem státní zástupkyně a obžalovaného u hlavního líčení přečteno, nepotvrzovalo obhajobu obžalovaného tak, aby to jakkoliv znatelně zpochybnilo věrohodnost svědeckých výpovědí XXX a XXX. XXX uvedla, že neví o tom, že by obžalovaný nemohl byt na adrese XXX, užívat. Obžalovaný disponoval klíči od tohoto bytu, avšak XXX nevěděla, kdy (ani ve kterém roce) to bylo. Obžalovaný se před dcerou XXX zmínil, že se mu stalo, že když chtěl do bytu jít, syn poškozené Artur Kodytek ho tam nepustil. K dalším věcem podle výroku rozsudku se XXX nedokázala vyjadřovat, když podrobnosti neznala, a jen *bez dalšího* vyloučila, že by obžalovaný XXX vyhrožoval zabitím nebo jinou újmou. Pokud XXX výhrůžky obžalovaného proti poškozené XXX vylučovala *apriorně*, neznamená to zajisté, že nenastaly. XXX sama podotkla, že k věci nic v tomto směru neví. Soud proto ani nepokládal za potřebné provést výslech svědkyně XXX u hlavního líčení, a zamítl důkazní návrh obhajoby.

10. Z porušování domovní svobody byl obžalovaný jednoznačně usvědčován svědeckou výpovědí poškozené XXX a syna poškozené XXX, a dále listinnými důkazy. Svědkyně XXX uvedla, že obžalovanému výslovně řekla, že nechce, aby vstupoval do bytu na adrese XXX. Svědek XXX poukázal na incident z roku 2018, kdy se obžalovaný pokoušel dostat do bytu a XXX mu neotevřel do doby, než na místo dorazila policie. Obžalovaný XXX tehdy policii zavolal, když mu nikdo v bytě neotevřel, ač zvonil a bouchal na dveře. Obžalovaný potvrdoval, že ho tehdy XXX nepustil do bytu, a o tomto mluvila v podaném vysvětlení i dcera obžalovaného XXX. Obžalovanému muselo být i z tohoto chování XXX zřejmé, že si jako osoba bydlící v tomto bytě nepřeje, aby obžalovaný do daného bytu vstupoval. Svědek XXX poznamenal, že slyšel, jak se obžalovaný pokusil dát do dveří bytu klíče.
11. Z dopisu ze dne 20. 12. 2017 a z žaloby o určení vlastnického práva datované dnem 9. 5. 2018, pro kterou se vede občanskoprávní řízení u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 27 C 125/2018, bylo patrné, že obžalovaný sám argumentoval, že má zamezen vstup do bytu poškozenou XXX, která vyměnila zámky vstupních dveří (dopis na č. l. 69), nebo že poškozená se synem brání obžalovanému ve vstupu do tohoto bytu (žaloba na č. l. 22). Obžalovaný tímto způsobem (již v dopise ze dne 20. 12. 2017) tehdy jasně potvrdoval vědomost o tom, že jím provedený vstup do bytu na adrese XXX je proti vůli poškozené se synem. Pokud obžalovaný nyní namítal, že mu o nesouhlasu se vstupem do bytu poškozená neřekla a že disponoval i v roce 2018 klíči od bytu, pak jde o účelovou obhajobu obžalovaného, který se touto formou jen pokoušel vyvinout z trestného činu porušování domovní svobody. Poškozená XXX svědecky zdůraznila, že obžalovaný věděl, že ho v bytě (obydlí) poškozená nechce – poškozená toto obžalovanému *explicitně* říkala. Obžalovaný podle výpovědi svědkyně XXX nedisponoval klíči od bytu ani od motorového vozidla tov. zn. XXX. U bytu byly vyměněny zámky dveří. Obžalovaný nezískal klíče k bytu ani od dcery XXX, jak XXX vypověděla.
12. Okolnost, že obžalovaný i v době spáchání trestného činu měl na adrese XXX nahlášen trvalý pobyt, nebyla rozhodně důvodem k vyloučení trestní odpovědnosti obžalovaného, neboť trvalý pobyt nezakládá právo na bydlení v bytě (k tomu viz rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 1951, sp. zn. 1 Tk 128/51, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 64/1952). Osobě užívající byt je u domovní svobody zákonem poskytována ochrana např. i proti vlastníkovi bytu (viz stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 11. 2. 1979, sp. zn. Tpjf 33/79, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 1/1980).
13. Obžalovaný zasáhl do domovní svobody poškozené a syna poškozené minimálně v době, kdy umístil do bytu 2 odposlouchávací zařízení do obývacího pokoje a do ložnice. Z tohoto je jednoznačně patrné, že v bytě byl obžalovaný bez svolení poškozené či syna poškozené, když v nepřítomnosti osob v bytové jednotce bydlících umístil do obývacího pokoje a do ložnice tato odposlouchávací zařízení, která byla věcným důkazem viny. Nutno s důrazem podotknout, že obžalovaný sám uvedl, že do daného bytu chodil v nepřítomnosti ostatních osob i v jiných případech, kdy si tam například vyfotografoval věc – prsten XXX. Kdyby obžalovaný mohl do bytu vstupovat oprávněně, lze se tázat, z jakého důvodu by tak vždy činil jen v nepřítomnosti a bez vědomí zde bydlících osob, když zde ani již neměl žádné osobní věci, které by si potřeboval vyzvednout.
14. Nebylo důkazně najisto zřejmé, jak se přesně obžalovaný do bytu na adrese XXX dostával, avšak obžalovaný podle výpovědi svědkyně XXX a svědka XXX *bez důvodných pochybností* neměl od bytu v roce 2018 klíč, který by byl opatřený se souhlasem osob bydlících v bytě. Skutečnost, že obžalovaný klíč od tohoto bytu, na který sám ve výpovědi poukazoval, nemohl získat od osob bydlících v bytě, korespondovala s obsahem listin (dopisu obžalovaného a civilní žaloby) označených v bodě 11. odůvodnění rozsudku, podle kterého byl obžalovanému vstup do bytu zamezen, když poškozená XXX vyměnila zámky vstupních dveří bytu. Obžalovaný v období od 14. 4. 2018 do 22. 6. 2018 překonal zamčené vstupní dveře do bytu, kdy si musel opatřit ke

vstupu totožný klíč od bytu. Odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví mechanoskopie, prokazovalo, že cylindrická vložka nevykazovala stopy po násilné manipulaci a uzamykací mechanismus plnil funkci. Nezjistily se ani mechanoskopické stopy, které by svědčily o manipulaci cizím předmětem v prostoru klíčového otvoru.

15. Námitka obžalovaného ohledně údržby motorového vozidla nebyla pro věc relevantní, neboť na vozidlo nedopadá domovní svoboda, aby bylo nutno zkoumat, zda obžalovaný disponoval v roce 2018 klíči od vozidla, nebo nikoli. Obžalovaný prokazatelně umístil do vozidla odposlouchávací zařízení ke skrytému sledování minimálně poškozené XXX, a toto bylo prokázáno *nade vší pochybnost*.
16. Z nebezpečného pronásledování poškozené odposlouchávacími elektronickými zařízeními, která obžalovaný umístil do bytu č. XXX na adrese XXX, byl obžalovaný usvědčován jak svou výpovědí, tak svědeckými výpověďmi poškozené XXX a syna poškozené XXX, i věcnými důkazy v podobě nahrávek, které obžalovaný sám doložil do spisu, a nahrávacích zařízení, která obžalovanému umožnila přeposílání zvuku na předvolené telefonní číslo aktivované skrze SMS zprávu (viz věcné stopy na č. l. 172). Obžalovaný dne 4. 9. 2018 u výsledku na Policii ČR jako obviněný (č. l. 5) tvrdil, že nahrávky z odposlouchávacích zařízení už nemá, a pak dne 25. 10. 2018 donesl k následnému výsledku na Policii ČR nahrávky na flash disk, které byly pořízeny z vozidla poškozené nebo na mobilní telefon obžalovaného.
17. Obžalovaný XXX umístil 2 odposlouchávací zařízení do bytové jednotky poškozené, a to 1 zařízení do obývacího pokoje na spodní část konferenčního stolu a 1 do ložnice na polici u postele, a dále dal 1 odposlouchávací zařízení do motorového vozidla užívaného poškozenou tov. zn. XXX, RZ: XXX. Svědkyně XXX popsala, že v bytě našel odposlouchávací zařízení v obývacím pokoji a v ložnici syn XXX, a poškozená XXX našla odposlouchávací zařízení v motorovém vozidle tov. zn. XXX. Odbornými vyjádřeními z oboru kriminalistika, odvětví elektrotechnika, byl ve věci prokázán charakter odposlouchávacích zařízení a způsob sledování poškozené.
18. Obžalovaný takto svou manželku, poškozenou XXX skrytě odposlouchával – bez souhlasu a vědomí poškozené XXX i syna poškozené XXX, který také dotčený byt obýval. Pokud pak obžalovaný dovozoval, že měl v podstatě souhlas poškozené k odposlechu, z toho, že mu poškozená XXX například mohla říci, že ví o tom, že ji obžalovaný odposlouchává, a proto že s obžalovaným nebude hovořit o tržbách v podnikání nebo jiných věcech, nelze zajisté dovozovat žádné svolení poškozené. Obžalovaný se tak v plném rozsahu nedoznal ani k přčinu nebezpečného pronásledování, neboť zpochybňoval způsobnost ke vzniku důvodné obavy o život nebo zdraví u poškozené XXX a namítal souhlas poškozené s odposloucháváním.
19. Obžalovaný ve výpovědi poukazoval na obsah hovorů, který mu byl znám pro odposlouchávání – sledování poškozené XXX, což jen zvyšovalo závažnost tohoto trestného činu, když se prokazatelně jednalo o citelný zásah do soukromí poškozené. Skutečnost, že poškozená XXX byla a je manželkou obžalovaného, anebo že měl obžalovaný podezření na požívání drog poškozenou i synem poškozené XXX nebo na nevěru poškozené, nedávala obžalovanému podle zákona právo poškozenou skrytě odposlouchávat. Situace, spory či neshody nelze řešit nelegální cestou.
20. Z nebezpečného vyhrožování byl obžalovaný *nad rozumnou pochybnost* usvědčován svědeckou výpovědí poškozené XXX a syna poškozené XXX. Poškozená XXX svědecky popsala, že jí bylo ze strany obžalovaného vyhrožováno ohledně vypořádání majetku a rozvodového soudu. Obžalovaný požádal v srpnu 2018 poškozenou, aby dojezdila za ním domů na adresu XXX, kde došlo k vyhrožování. Obžalovaný poškozené vyhrožoval, že jí zabije rodinu, že se bude podívat na XXX, kam jel na dovolenou, že má vše zařizené a že začne podle abecedy počítat. Svědkyni byla přečtena podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu část výpovědi z přípravného řízení, kde přímo uvedla, že obžalovaný řekl, že začne podle abecedy zabíjet rodinu poškozené na XXX. Soud

akcentuje, že se však pro odstup času nejednalo o výrazný rozpor ve svědecké výpovědi poškozené, když poškozená slova o abecedě a o vyhrožování zabitím rodiny zmínila sama před soudem spontánně, byť odděleně od sebe. Poškozená pak vylíčila, že obžalovaný jí v srpnu 2018 vyhrožoval, že pokud nepodepíše dohodu o vypořádání majetku, tak obžalovaný začne takto jednat. Obžalovaný tehdy oslovil poškozenou na poště v XXX. Obžalovaný dále poškozené vyhrožoval, že když se s ním rozvede, nechá ji obžalovaný zavřít do vězení nebo deportovat z České republiky i se synem XXX.

21. Podle svědecké výpovědi syna poškozené XXX obžalovaný poškozenou kontaktoval a jel v roce 2018 za poškozenou XXX, kde poškozené mj. vyhrožoval, že ji nechá zavřít do vězení. Obžalovaný tedy vyhledával přítomnost poškozené sledováním, kde se pohybuje, ať už v místě bydlení poškozené nebo na dalších místech. Obžalovaný se dále podle svědecké výpovědi XXX vydával za osobu poškozené v SMS komunikaci s jiným mužem – známým poškozené.
22. Obžalovaný psal poškozené SMS zprávy, ve kterých byly obsaženy skryté výhrůžky, nebo byly tyto zprávy nejméně zesilující nebezpečné pronásledování poškozené. Obžalovaný byl z tohoto jednání usvědčován kopii SMS zpráv ze dne 4. 6. 2018, 5. 6. 2018 a 6. 6. 2018 (č. l. 147 spisu) s obsahem: XXX. Obžalovaný ve výpovědi potvrzoval, že řekl nebo napsal poškozené, že už jí tikají hodiny, že nebudou spát, nebo že si poškozená ponese následky. Obžalovaný tvrzeně takto vysvětloval poškozené XXX nelegální povahu chování poškozené. SMS zprávy s takovým obsahem však doplnily a podtrhovaly následné nebezpečné vyhrožování, které bylo na poškozenou XXX obžalovaným ve věci vyvinuto, a zdůraznily i nebezpečnost pronásledování poškozené obžalovaným.
23. Poškozená XXX a syn poškozené XXX svědecky u soudu vypověděli, že obžalovaný vyhrožoval, že poškozenou nechá zavřít do vězení nebo i se synem XXX deportovat z České republiky. Nejvíce závažnou byla výhrůžka poškozené, že obžalovaný začne podle abecedy zabíjet rodinu poškozené na XXX. Nemá tady význam, i kdyby obžalovaný nikdy nechtěl tyto výhrůžky realizovat, ovšem relevantní je, že vyhrožování obžalovaného bylo objektivně u poškozené XXX způsobilé vzbudit důvodnou obavu o život a zdraví vlastní a blízkých osob.
24. Poškozená XXX měla z výhrůžek obžalovaného strach, který pramenil i z průběhu let trvání manželského vztahu s obžalovaným, ke kterému poškozená svědecky vypověděla, že ji obžalovaný psychicky týral, např. XXX, jak bylo doloženo písemnou zprávou. Poškozená má navíc s ohledem na provedené odposlouchávání nesnesitelný pocit, že obžalovaný vše poslouchá.
25. Poškozená XXX ve svědecké výpovědi uvedla, že neměla problémy s návykovými látkami. Z laboratorního nálezu SYNLAB Czech s. r. o. ze dne 21. 11. 2018 nebyla žádná přítomnost drog v moči poškozené prokázána.
26. Soud dodává, že i kdyby bylo pravdou (nebylo to předmětem dalšího dokazování), že poškozená XXX měla v době činu obžalovaného XXX, nebo že by užívala návykové látky v podobě drog, obžalovaného by to nevyvinilo ze spáchání trestných činů podle výroku o vině rozsudku. Obžalovaný XXX byl ze spáchání trestné činnosti jednoznačně usvědčován důkazy u hlavního líčení.
27. Pokud obžalovaný navrhoval provést k důkazu zvukovou nahrávku z vozidla poškozené, na které má poškozená značně křičet, pak soud důkazní návrh obhajoby zamítl. Soud akcentuje, že jde o další z nezákonných nahrávek, kterými byl spáchán trestný čin obžalovaným, a i proto důkaz neprovedl. Primárním důvodem neprovedení důkazu však bylo, že zde nebyl důvod k přehrání nahrávky, která zasahuje do soukromí poškozené, proto, že takový důkaz by do trestního případu nic zásadního nevnesl. Obžalovaný sám kompletně poukazoval na obsah zvukové nahrávky, a tento důkaz, který byl navíc získán protiprávním činem obžalovaného, nebyl ve věci vhodný ani nijak nezbytný. Soud dodává, že obsah nahrávky, jak ho namítal obžalovaný, by soud nevedl ani k postupu znaleckého zkoumání poškozené, kdy soud odkazuje na níže vyslovené závěry.

28. Poškozená XXX svědecky vypovídala k věci věrohodným a klidným způsobem, oproti obžalovanému, a svědecká výpověď poškozené byla obsahově v zásadních bodech shodná s přípravným řízením. Menší a nikoli zásadně relevantní rozpory ve výpovědi svědkyně oproti přípravnému řízení nebyly neadekvátní situací pro odstup času od doby spáchání činu. Výpověď svědka je z hlediska paměti individuální a nelze vyloučit změny ve výpovědi pro časový faktor – nezakládá to však *bez dalšího* nevěrohodnost výpovědi svědka, která se hodnotí ze všech atributů shora vymezených. Soud zdůrazňuje, že poškozená v minulosti souhlas s předchozím trestním stíháním obžalovaného vzala zpět, a trestní věc byla policejním orgánem usnesením odložena. Z tohoto je evidentní, že poškozená XXX neměla původně apriorní zájem, aby byl obžalovaný trestně stíhán, avšak protože jednání obžalovaného v nepřijatelné formě pokračovalo, na tomto (nyní vedeném) trestním stíhání setrvala. Soud nezjistil z výpovědi svědkyně žádný vliv majetkových otázek, který by vedl ke konfabulaci.
29. O skutkovém základu, jak byl zanesen do popisu skutku ve výroku o vině odsuzujícího rozsudku, s mírnými úpravami oproti obsahu obžaloby – podle výsledků dokazování u hlavního líčení v intencích zásad bezprostřednosti a ústnosti –, nebyly podle názoru soudu žádné relevantní pochybnosti, které by znamenaly podklad pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*.
30. Poškozená XXX působila ve svědecké výpovědi u hlavního líčení před soudem spontánním a konstantním dojmem a ani z trestního spisu se nepodávaly žádné důvody, pro které by bylo nutno zkoumat v řízení duševní nebo osobnostní stav poškozené XXX psychiatrickým a psychologickým znaleckým posudkem – tím méně, když svědecká výpověď poškozené byla korespondující s dalšími důkazy.
31. Soud neshledal relevantní důvod k psychiatrickému znaleckému zkoumání ani u obžalovaného, byť uvedl, že dochází na XXX. XXX. Obžalovaný byl mimoto v řízení před soudem zastoupen obhájkyň, a proto ani stav případného psychického rozpoložení obžalovanému nijak neznemožnil práva obhajoby.

B. Právní posouzení viny

32. Obžalovaný XXX jednáním podle výroku o vině rozsudku naplnil znaky skutkové podstaty přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, neboť neoprávněně, bez souhlasu poškozené XXX nebo syna poškozené XXX, vstoupil do obydlí jiného. Obžalovaný u činu překonal překážku, účelem které je zabránit vniknutí do obydlí, neboť se (opakovaně) dostal přes jinak zavřené a zamčené dveře do bytu, ve kterém v době činu sám nebydlel a který byl majetkem poškozené XXX. Obydlím se zde rozuměl byt, který poškozená XXX v době činu obžalovaného obývala se synem XXX.
33. Přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovaný dopustil tak, že jinému vyhrožoval usmrcením a jinou těžkou újmou (než těžkou újmou na zdraví) takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu. Výhrůžka obžalovaného proti poškozené XXX, že zabije rodinu poškozené na XXX, znamenala vyhrožování jinému usmrcením, a výhrůžky deportací poškozené nebo syna poškozené z České republiky a zavřením poškozené do vězení korelovaly s vyhrožováním jinou těžkou újmou. Tyto výhrůžky naplnily skutkovou podstatu přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku.
34. Přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku se obžalovaný dopustil tím, že poškozenou XXX dlouhodobě pronásledoval tak, že ji sledoval, a toto jednání bylo způsobilé vzbudit v poškozené důvodnou obavu o život nebo zdraví, anebo o život či zdraví osob blízkých poškozené. I v kontextu s nebezpečným vyhrožováním poškozené XXX a synovi poškozené XXX bylo pronásledování poškozené odposlouchávacími zařízeními a vyhledáváním osobní přítomnosti poškozené způsobilé vzbudit v poškozené takovouto důvodnou obavu.
35. Vyhrožování i nebezpečné pronásledování musí být objektivně schopno vzbudit u poškozené osoby důvodnou obavu o život či zdraví. Důvodnou obavou se rozumí obava způsobilá vyvolat

vyšší stupeň úzkosti nebo jiného tísnivého pocitu z jednání, kterým je na poškozenou osobu působeno. Nutno je pečlivě hodnotit, zda v důsledku konkrétního činu je vznik důvodné obavy reálný – v tomto případě u poškozené reálně důvodná obava o život a zdraví vzniknout mohla a tato důvodná obava u poškozené XXX i nastala.

36. Od nebezpečného vyhrožování podle § 353 tr. zákoníku a nebezpečného pronásledování podle § 354 tr. zákoníku je obecně třeba odlišit projevy, u kterých sice bylo použito např. silných slov a jiných aktů, avšak ve skutečnosti o nic závažného nešlo. Závažnost chování obžalovaného XXX však byla dána jak prizmatem dlouhodobého odposlouchávání poškozené přes elektronická zařízení v bytě a ve vozidle, a vytvářením nahrávek hovorů poškozené, tak obsahem výhrůžek proti poškozené. Jednalo se o vytrvale a systematicky provedená jednání vybočující z běžných norem chování (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 3 Tdo 1360/2014).
37. Objektem přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 tr. zákoníku je zájem na ochraně nerušeného mezilidského soužití. Objektivní stránku činu představuje jednání spočívající v dlouhodobém pronásledování taxativně vymezenými formami, které jsou způsobilé v jiném vzbudit důvodnou obavu o život nebo zdraví (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2016, sp. zn. 7 Tdo 278/2016). Jde o takové způsoby pronásledování, které jsou nezákonné, excesivní, opakované a trvající, kdy se zde trvajícím obdobím rozumí minimálně doba 4 týdnů (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. 3 Tdo 1625/2016, a k nahrávacím zařízením viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 3 Tdo 1360/2014).
38. Pro naplnění skutkové podstaty trestného činu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku bylo rozhodné (a pro trestnost činu by *samo o sobě* postačovalo) již sledování poškozené XXX odposlouchávacími zařízeními, které bylo dlouhodobé a vysoce závažné. Obžalovaného nezbavuje trestní odpovědnosti ani tvrzený motiv činu, že poškozenou XXX odposlouchával pro podezření z nevěry a z užívání návykových látek – drog se synem XXX.
39. U přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku soud konstatuje, že zajisté *obecně* nikoli každý projev pachatele proti poškozené osobě, jehož podstatou jsou výhrůžky způsobilé negativně působit na psychiku poškozené, je možné hodnotit tak, že byly naplněny znaky skutkové podstaty trestného činu nebezpečného vyhrožování podle § 353 tr. zákoníku. Je třeba vždy posuzovat, zda pronesené výhrůžky vykazují intenzitu vyžadovanou ustanovením o uvedeném přečinu a zda je z nich možné dovodit, že pachatel tímto způsobem vyhrožoval poškozené osobě usmrcením, těžkou újmou na zdraví nebo jinou těžkou újmou (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. 3 Tdo 89/2017). Vyhrožování pak musí být způsobilé vzbudit u poškozené osoby důvodnou obavu z následku – například usmrcení nebo jiné těžké újmy (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 3 Tdo 1360/2014, nebo ze dne 11. 3. 2015, sp. zn. 7 Tdo 149/2015). U přečinu nebezpečného vyhrožování se však nevyžaduje, aby vyhrožování obžalovaného prokazatelně vyvolalo důvodnou obavu u poškozené, a hodnotí se pouze způsobilost výhrůžky pachatele důvodnou obavu u osoby poškozené vzbudit. Vyhrožování usmrcením osob blízkých poškozené nebo zavřením poškozené do vězení anebo deportací poškozené a syna poškozené z České republiky tím způsobem, který zvolil obžalovaný, u poškozené XXX nepochybně důvodnou obavu o život a zdraví vyvolat mohlo. Šlo o vyhrožování dosahující roviny trestní odpovědnosti.
40. K trestnosti pachatele za přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku není nezbytné, aby pachatel vymezil verbální útok i jiným způsobem (např. fyzickým útokem), pokud je důvodnost obavy u poškozené osoby naplněna souhrnem okolností, které svědčí o nutné intenzitě vyhrožování (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2012, sp. zn. 7 Tdo 902/2012).
41. Po subjektivní stránce je u přečinu porušování domovní svobody, přečinu nebezpečného pronásledování a přečinu nebezpečného vyhrožování vyžadováno úmyslné zavinění. Obžalovaný u trestných činů podle výroku o vině rozsudku věděl, že svým jednáním poruší nebo ohrozí

zájmy chráněné trestním zákoníkem a chtěl takové porušení nebo ohrožení zájmů způsobit, resp. chtěl vniknout bez dovolení do obydlí poškozené, sledovat poškozenou přes elektronická odposlouchávací zařízení a vyhrožovat poškozené. Trestnou činnost tedy obžalovaný spáchal v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

C. Tresty

42. V rámci stanovení druhu a výměry trestu soud hodnotil povahu a závažnost spáchaných trestných činů, osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného, dosavadní způsob života a možnosti nápravy obžalovaného. Dále bylo posuzováno i chování obžalovaného po spáchání činů. Konečně soud hodnotil i účinky a důsledky, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného.
43. Povaha a závažnost trestných činů jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činy dotčen, způsobem provedení a následky činů, okolnostmi, za kterých byly činy spáchány, osobou pachatele, mírou zavinění a pohnutkou, záměrem nebo cílem. Soud musí při stanovení druhu a výměry trestu hodnotit polehčující a přitěžující okolnosti podle § 41 a § 42 tr. zákoníku, dobu, která uplynula od spáchání trestných činů, případnou změnu situace a délku trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu.
44. Soud předně konstatuje, že v posuzované věci bylo nutno obžalovanému XXX uložit **úhrnný trest** podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku. Uložení úhrnného trestu je možné tehdy, odsuzuje-li soud obžalovaného za dva nebo více trestných činů. Ve věci šlo o souběh trestných činů, za který bylo adekvátní podle § 178 odst. 2 tr. zákoníku uložit úhrnný trest odnětí svobody.
45. Polehčující okolností nebylo u obžalovaného XXX zásadní doznání se k trestným činům ani žádná lítost nad činy, kterou neprojevil. Minoritní doznání obžalovaného bylo dáno jen u trestného činu nebezpečného pronásledování, kde obžalovaný pouze doznal, že umístil odposlouchávací zařízení do bytu a motorového vozidla poškozené, ovšem naproti tomu namítal, že poškozená o odposlouchávání a nahrávání věděla a souhlasila s tím, což bylo jednoznačně vyvráceno – soud tudíž neshledal plné doznání ani u jednoho z trestných činů.
46. Obžalovaný má v opisu z rejstříku trestů 3 záznamy, avšak 2 jsou z let 1974 a 1975 a 1 záznam je z roku 2001 (právní moc 2002), kde se obžalovaný osvědčil ve zkušební době podmíněného trestu odnětí svobody. Obžalovaný byl krátce v roce 1976 ve výkonu trestu odnětí svobody. Pro markantní odstup času od výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody a se zřetelem k amnestii prezidenta republiky a osvědčení se u podmíněného trestu odnětí svobody soud nehleděl nebo (u amnestie a podmíněného odsouzení) nemohl hledět k žádnému záznamu v opisu z rejstříku trestů jako k přitěžující okolnosti recidivy. Přitěžující okolností bylo spáchání více (3) trestných činů ve smyslu § 42 písm. n) tr. zákoníku.
47. Za přiměřený **úhrnný trest** odnětí svobody u obžalovaného XXX v rámci zákonné trestní sazby, která podle § 178 odst. 2 tr. zákoníku činí 6 měsíců až 3 léta, shledal soud vzhledem k osobě obžalovaného a ke všem okolnostem případu (ad shora) trest odnětí svobody v dolní polovině zákonné trestní sazby, o 6 měsíců nad samou spodní hranicí sazby, a to trest v trvání **1 roku**.
48. Soud přes závažné okolnosti případu s ohledem na osobu obžalovaného a kontext trestní věci neměl za nezbytné ani účelné uložit obžalovanému trest odnětí svobody jako trest nepodmíněný. Uložení jiného trestu by mohlo vést k tomu, aby obžalovaný vedl řádný život (§ 55 odst. 2 tr. zákoníku).
49. Výkon trestu odnětí svobody byl obžalovanému podmíněně odložen na proporcionální zkušební dobu v délce **2 let a 6 měsíců**. Délka zkušební doby byla soudem určena se zřetelem k míře závažnosti každého činu obžalovaného (viz výklad shora). Oproti vydanému trestnímu příkazu jde o zkrácení zkušební doby o 1 rok, které soud provedl s ohledem na projevy obžalovaného před soudem, kdy k působení na obžalovaného se jeví jako dostatečná zkušební doba v trvání 2,5

roku. Z vystupování obžalovaného bylo zřejmé, že je zasažen koncem vztahu s poškozenou, byť manželský vztah trvá – a byť ho toto v jednání podle výroku rozsudku nijak neospravedlňuje, soud uvádí psychický stav jako důvod, proč snížil délku zkušební doby podmíněného trestu odnětí svobody obžalovanému. I z obsahu lékařské zprávy z XXX byla totiž patrná porucha přizpůsobení obžalovaného v návaznosti na matřimoniální krizi.

50. Nad obžalovaným nebyl současně vysloven soudem dohled, když není *primárně* nutno zvýšenou měrou sledovat chování obžalovaného ve zkušební době podmíněného trestu odnětí svobody. Obžalovanému nebyla soudem stanovena ani zvláštní povinnost zdržet se dalšího kontaktování poškozené XXX – soud akcentuje, že obžalovaný s poškozenou řeší i civilní vztahy, kdy se mohou setkat mimosoudně s právními zástupci nebo u jednání občanskoprávního soudu. Od nalezení odposlouchávacích zařízení už navíc obžalovaný neposílal poškozené žádné SMS zprávy ani nepokračoval v páčání trestné činnosti. Pokud by mimoto obžalovaný spáchal další trestný čin nebo jiné protiprávní jednání proti poškozené XXX, soud by podle závažnosti mohl takový delikt posuzovat v rovině porušení povinnosti vedení řádného života ve zkušební době podmíněného odsouzení.
51. V průběhu zkušební doby bude kontrolováno vedení řádného života u obžalovaného, kterému je uložení podmíněného trestu odnětí svobody dána možnost, aby soudu i společnosti dokázal, že jednání, za která je nyní soudem trestán, již nebude opakovat. Je pouze na obžalovaném, aby řádným chováním v dalším průběhu života nezavdal důvod k nařízení výkonu podmíněně odloženého trestu odnětí svobody.
52. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložen **trest propadnutí věci**, a to XXX. Tyto věci ve vlastnictví obžalovaného byly nástrojem trestné činnosti – byly užity ke spáchání trestného činu v podobě nebezpečného pronásledování. Jedná se o odposlouchávací zařízení.

D. Náhrada nemajetkové újmy

53. Poškozená XXX v trestním řízení vznesla nárok na náhradu nemajetkové újmy v částce 10 000 Kč, a to za zásah do osobnostních práv. Právy na ochranu osobnosti jsou mimo jiné právo na soukromí a zdraví, včetně psychického zdraví (viz § 81 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění – dále jen „obč. zák.“). Tato práva byla u poškozené závažně trestnými činy obžalovaného ohrožena či porušena – odposloucháváním poškozené v bytě a ve vozidle, porušením domovní svobody v obydlí poškozené a nebezpečným vyhrožováním jinou těžkou újmou (deportací, vězením) a usmrcením (zabitím rodiny poškozené). Na zadostiučnění v penězích má tedy poškozená nepochybný nárok.
54. Soud podle § 2957 obč. zák. zohlednil u způsobu i částky náhrady nemajetkové újmy jak rámeč návrhu poškozené, kterým byl vázán, tak okolnosti hodné zvláštního zřetele, a to úmyslný zásah obžalovaného do osobnostních práv poškozené. Soud proto podle § 2956 obč. zák., v intencích kterého bylo třeba odčinit způsobené duševní útrapy poškozené, rozhodl tak, že obžalovaný odčini újmu poškozené XXX peněžitou náhradou, která vyvažuje vzniklou nemajetkovou újmu.
55. Náhrada imateriální újmy pak se zřetelem ke způsobu jednání obžalovaného a všem okolnostem případu byla soudem v adhezním řízení určena na adekvátní částku **10 000 Kč**, v relaci ke třem přčinům spáchaným obžalovaným proti poškozené XXX, kterými byl způsoben zásah do práv na ochranu osobnosti – tento zásah byl závažný, dlouhodobý (pronásledování) či opakovaný (vyhrožování).
56. Obžalovanému tedy byla podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložena povinnost, aby poškozené XXX na náhradě nemajetkové újmy zaplatil částku 10 000 Kč, která byla odpovídající zásahu do osobnostních práv poškozené.

57. Obžalovaný XXX se nachází v insolvenčním řízení, kdy má soudem od roku 2015 povolené oddlužení, avšak podle § 140b zákona č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon, v platném znění, neplatil zákaz vydání rozhodnutí o náhradě nemajetkové újmy, která vznikla z trestných činů až v roce 2018, tj. po rozhodnutí o úpadku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od doručení jeho opisu podat k Okresnímu soudu v Pardubicích odvolání. O odvolání rozhoduje Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, pokud toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

Pardubice 18. dubna 2019

JUDr. Jana Bílková, Ph.D. v. r.
samosoudkyně